

Vùng Trời THÊN THANG

Tường Thúy

Vừa đung đưa chiếc nôi nhẹ nhàng cho thằng bé Jémy ngủ, tôi vừa lật từng trang cuốn album của Phi Phượng, đứa con gái út bé bỏng của tôi. Những tấm hình từ lúc mới quen nhau của Jack và Phượng, những tấm hình đám cưới hai đứa ở Las Vegas, những tấm chụp Jack tươi cười cùng đồng đội, tấm hình Jack với đầy đủ balô, súng ống trước khi đi hành quân trên chiến trường Iraq, cho đến những tấm chụp ngày đưa tiễn Jack lần cuối cùng tại nghĩa trang Arlington lần lượt hiện ra trước mắt tôi. Tôi dừng thật lâu trước tấm ảnh của con gái, với cái bụng bầu lúp lúp đang cúi xuống hôn lên bờ môi đã giá lạnh của người chồng yêu thương một đời của con. “Tội nghiệp cho Phượng của mẹ, con còn quá trẻ để làm một góa phụ cô đơn”. Tôi nghe cay cay bờ mắt.

-Mẹ!

Tiếng gọi của Phượng ngay ở cửa phòng

- Gì đó con?

Tôi hỏi mà không quay lại và lấy tay lau nhanh những giọt nước mắt đang đọng trên mi.

-Mẹ lại khóc nữa rồi?

Con đã đến bên tôi, nó cầm lấy cuốn album gập lại.

-Mẹ xem làm gì những tấm hình buồn này. Hãy để cho Jack ra đi thanh thản, mẹ đã bảo con như vậy mà, sao mẹ.... Con đang cố

quên Jack đây. Mẹ lại làm con khóc rồi.

Tôi ôm lấy khuôn mặt của con gái, lau những giọt nước mắt đang chảy dài trên má con mà trong lòng đầy ân hận:

-Mẹ xin lỗi con. Thôi đừng khóc nữa, con nói đúng, mình nên để Jack được thanh thản ở bên kia cuộc đời, con phải cố quên để sống như mẹ đã cố quên bố con vậy.

Phượng nhìn tôi, trong ánh mắt nó, tôi đọc được câu hỏi: “Có thật mẹ đã quên bố không?” Nhưng nó không nói ra chỉ thở dài rồi đứng lên cất cuốn album vào ngăn kéo:

- Mẹ trông bé Jémy dùm con, con ra ngoài một chút. Cám ơn mẹ.

Phượng đi ra, một lúc sau tôi đến bên cửa sổ nhìn xuống, chiếc camry màu đỏ của con vừa khuất sau góc đường, tôi thấy lòng buồn rười rượi: “Tội nghiệp con bé mới 25 tuổi đầu mà đời đã sớm trần chuyên, không lẽ nó giống mình”.

Tôi còn nhớ cách đây hơn một năm, ngày nó báo tin với tôi và Thảo, cô em chồng của tôi, là nó sẽ làm đám cưới với Jack, cả nhà đã mừng, nhưng khi biết chồng nó là một người lính và sắp sửa phải đi qua Iraq cùng đồng đội, thì Thảo phản ứng dữ dội. Cô nêu đủ lý do để cháu mình hiểu cuộc đời làm vợ lính bất trắc như thế nào, và mẹ nó là một minh chứng hùng hồn nhất. Nhưng tất cả đều vô ích,

Thủy Quân Lục Chiến

Phượng không muốn nghe, với con chỉ có một lý do duy nhất: “Con yêu anh ấy, cô ạ”.

Không khuyên được cháu, Thảo giận lây tới tôi vì tội không biết dạy con, nên sau đám cưới của cháu gái, cô Thảo bỏ qua Detroit, sống với cháu trai, anh của Phượng. Nghĩ cũng tội nghiệp cho Thảo, qua Mỹ được vài năm thì Trí, chồng Thảo mất trong một tai nạn xe hơi, hai vợ chồng lại không có con nên Thảo về ở chung với mẹ con tôi.

Tôi nhớ hôm Phượng đưa Jack về để giới thiệu với tôi và Thảo. Dù Phượng và Jack quen nhau đã lâu, nhưng chưa bao giờ Phượng đưa bạn trai của nó về thăm gia đình. Đó là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng mà tôi được gặp Jack, khi hai đứa về thăm mẹ và cô, để thông báo quyết định qua Las Vegas làm đám cưới, sau đó sẽ dọn qua sinh sống ở tiểu bang Minisota, nơi Jack làm việc:

-Cô Thảo ơi, mẹ ơi, con đưa Jack về chào cô và mẹ đây, một tuần nữa chúng con bay qua Las Vegas. Mẹ và cô nhớ mặc bộ đồ mà con mua để dự đám cưới của con nhe. Jack à, đây là mẹ và cô Trí của em

-Hi mommy, hi aunt Trí. Nice to meet you.

Jack dơ bàn tay thân thiện về phía Thảo với nụ cười thật đẹp, nhưng cậu ngạc nhiên khi thấy cô xoay lưng bỏ vào trong nhà với vẻ mặt khó chịu, cậu quay lại nhìn Phượng với ánh mắt dò hỏi, Phượng cũng nhìn lại Jack, mỉm cười rồi lắc nhẹ đầu trong cái nhún vai ngụ ý: “Em cũng không hiểu”. Thấy vậy, tôi gỡ rối tình hình bằng cách nắm lấy bàn tay còn đang ngỡ ngàng giữa chùng của Jack:

- Hi Jack, I'm so glad to meet you too

Jack vòng tay ôm nhẹ lấy vai tôi:

-You are wonderful, mommy!

Còn đang miên man nghĩ về Phượng, tôi chợt giật mình vì tiếng khóc của bé Jémy, quay vội lại, vỗ vỗ nhẹ vào người cháu, tôi dỗ dành:

- Ôi chao, cái thằng cún của bà, đói bụng rồi phải không? Đây, có sữa cho con đây.

Được vỗ về, thằng bé toét miệng cười, nụ cười đẹp như nụ cười của những thiên thần trong tranh vẽ. Jémy cười rất giống bố. Chỉ gặp Jack có một lần, nhưng nụ cười của Jack, tôi không bao giờ quên. Giờ đây một phiên bản của Jack đang ở trước mặt tôi, cái má đỏ hồng, mũm mĩm, cặp mắt xanh lơ thật đẹp, cặp môi mọng mọng đang nút lấy nút để sữa trong bình. Thằng con rể tôi đẹp thế, dễ thương thế mà sao vẫn số. Nghĩ tới Jack rồi tôi lại miên man nghĩ về Phi. Thời gian trôi đi nhanh quá, kể từ ngày Phi nằm xuống thế mà đã gần nửa thế kỷ rồi. “Nửa thế kỷ mình xa nhau, nửa thế kỷ em luôn nhớ về anh không lúc nào nguôi, Phi ơi.” Với tay lấy tấm hình của Phi ôm vào ngực và dĩ vãng thương yêu lại như một lượn sóng đang trào dâng trong lòng tôi.

& & &

- Kim ơi, hôm nay về với tao nhe, tao cho mày quá giang.

Đang cho sách vào cặp, tôi ngừng tay nhìn Thảo như nhìn một quái vật:

-Điên à, nhà mày ở đằng Đông, tao ở đằng Tây mà quá giang cái quái gì? Gần thi rồi đó chị hai, bộ dư thời gian lắm sao mà mua việc thế. Cám ơn mày, tao đi xe buýt được rồi. Ồ, mà bữa nay mày nói với tao là xe mày hư, mày đi học bằng xe lam mà?

- Thì thầy kệ tao đi, miễn sao tao có cách cho mày quá giang là được chứ gì, nhiều chuyện, cất sách vào cặp lên rồi đi theo tao.

Vừa nói Thảo vừa phụ tôi cho sách vào cặp, rồi nắm tay tôi, nó kéo nhanh ra khỏi lớp. Qua khỏi cổng trường, tôi vẫn còn đang ngẩn ngơ và không hiểu Thảo sẽ cho tôi quá giang bằng cách nào, thì thấy một chiếc xe hơi màu xám chợt trở tới. Thảo kéo tôi đi về phía chiếc xe:

- Anh tao đến rồi, đi lên mày.

Chiếc xe ngừng lại, cửa mở, một người lính mặc đồ rằn ri màu xanh với chiếc mũ beret cũng màu xanh đội lệch trên đầu, bước xuống, đi vòng qua phía bên này xe, mở cửa, rồi nhìn

hai đứa tôi với gương mặt nghiêm nghị, không một nụ cười, lạnh băng:

- Thảo đưa bạn lên xe đi.

Tôi cúi nhẹ đầu chào và còn đang thắc mắc, người gì đâu mà lạnh lùng thái quá, nhìn mắt cảm tình, thì đã bị Thảo đẩy đến trước mặt người lính:

- Anh Phi, đây là Kim, bạn thân của em nè, anh thấy nó có dễ thương không? Còn đây là anh Phi, anh hai tao mà tao vẫn kể cho mày nghe về anh ấy đấy. Mày thấy anh tao có beau giai không?

Câu hỏi của Thảo rơi vào quăng không, vì chả ai trong chúng tôi trả lời nó cả, nhất là tôi, lúc này thật sự tôi hơi lúng túng, ngượng ngập không biết phải làm sao, phải nói sao trước một tình huống bất ngờ như thế, hơn nữa mình lại đang nghĩ không tốt về anh của nó. Dù không phải ngồi trong lò lửa mà tôi cũng cảm thấy hai tay mình rịn đầy mồ hôi, mặt tôi lúc đó chắc phải đỏ lấm. Tôi còn đang lí nhí trong miệng: “Chào anh” thì Thảo đã nhanh nhẹn ấn tôi vào băng ghế trước:

- Mày ngồi trên này đi còn nói chuyện với anh ấy.

Nói xong nó nhảy tót ra phía sau chui vào trong xe và đóng sầm cửa lại. Tôi chưa kịp nói câu: “Tao có chuyện gì đâu mà nói...” thì tôi chợt nhìn thấy một cái nhếch mép trên khuôn mặt của Phi, nhưng không phải là nụ cười, thế là tôi im bặt. Đóng cửa xe cho tôi xong, anh lẳng lẳng về vị trí của mình và lái đi.

Sự lãnh đạm của ông anh nhỏ Thảo, làm tôi mất tự nhiên, từ đó tôi ngồi im như tượng đá. Trong đầu tôi sự nhận xét về Phi lại trở lại. Người gì đâu mà khó ưa, lời nói thì khô khan, mặt mày thì cứ lạnh như tiền, chả biết ga lăng là gì cả, có họa là điên mới ngồi chung xe với anh ta. Tôi đang tính xem phải nói cách nào để anh ta ngừng cho mình xuống, thì nhỏ Thảo đã lại chồm người lên phía trước:

- Ồ hay, sao nãy giờ chả ai chịu trả lời câu

hỏi của Thảo hết vậy. Anh Phi, anh thấy nhỏ Kim, bạn em có dễ thương không? Dễ thương không anh?

- Ừ.

- Ừ nghĩa là làm sao? Có dễ thương hay là không, anh?

- Có

- Có, chỉ có thế thôi à. Chán cái ông này quá, không nói lấy được hai chữ. Ê, còn mày, Kim, mày thấy ông anh tao sao? Đẹp trai không?

Nghe Thảo đang chất vấn anh nó về mình, tôi biết nó sẽ không tha tôi, nhân thấy Phi nói về tôi một cách nhạt nhẽo, tôi đã nghĩ, sẽ trả đũa lại sự nhạt nhẽo này cho thật công bằng, vì thế khi được hỏi tôi cũng dùng thái độ hờ hững đáp lời nó:

- Đẹp.

- Còn gì nữa?

- Hết.

- Ồ hay, con khi này!

Thảo lấy tay đập vào vai tôi, cao giọng:

- Mày học ở đâu cái thói ăn nói cộc lốc thế?

Không trả lời nó, tôi hất đầu, nhìn về phía Phi, và trong một thoáng tôi bắt gặp nụ cười của anh, một nụ cười thật đẹp, và cũng là nụ cười độc nhất của lần gặp gỡ đầu tiên này. Sáng hôm sau, vừa vào đến lớp Thảo nhảy ngay đến chỗ tôi ngồi, đứng trước mặt tôi, nó nheo nheo cặp mắt:

- Mày thấy ông anh tao ra sao?

- Sao giảng gì ở đây?

- Đừng có ồm ờ, tao hỏi thật, mày có nhận xét gì về ông anh tao?

- Sao lại ồm ờ, con này lạ à nhe, anh của mày sao lại bảo tao nhận xét là răng?

Thảo có vẻ giận, ngồi phịch xuống bên cạnh tôi, giọng cáu kỉnh:

- Răng, răng cái gì, tao hỏi thật mà mày cứ đùa là thế nào?

Thấy vậy tôi nhăn răng cười với nó:

- Ừ, thì thôi không đùa nữa, sao mà dễ giận

Thủy Quân Lục Chiến

thế? Được rồi, để tao nghĩ xem nào.

Ông anh mày trông thì cũng khá đẹp trai đấy, nhưng chỉ có một cái tội là mặt mày lúc nào cũng lấm lấm lì lì như chì đổ lỗ ấy. Cô nào vô phúc vợ phải ông anh mày thì có nước mà điên thôi. Tao thì tao sợ điên lắm nên không dám đụng vào.

- Cái con nhỏ này vô ơn dễ sợ, ổng đái mày tới hai ly kem vậy mà bây giờ mày chê ổng không ra làm sao cả.

- Ê, cái này là ông anh mày tự nguyện đái tao à nhe, chứ tao không đòi hỏi à. Bộ ăn rồi là không được nói thật sao. Tao chỉ “có sao nói dzậy người ơi” thôi. À mà khoan đã, bộ mày định đem tao gả cho ông anh mày đấy hả? Đừng rờn nhe, làm ơn tha cho tao, tao chưa muốn vào Dưỡng Trí Viện Biên Hoà đâu. Tao nói rồi đó.

- Kim ơi, hông phải như mày nghĩ đâu, lúc trước anh tao rất là dễ thương, vui tính. Nhưng có lẽ sau khi thất tình chị Hiền, bồ của anh bỏ qua Pháp du học, là ảnh đổi tính đó. Tao nghĩ vậy.

- Vô lý, chị Hiền đi du học rồi sẽ về, hơn nữa họ có thể liên lạc với nhau, làm gì đến nỗi... Hồng lẽ chị ấy bỏ ông anh mày luôn sao? Tao thấy ông anh mày có nhiều điều kiện để các cô mê lắm mà, nào là đẹp trai này, lại là lính TQLC hào hùng, oai phong lẫm liệt, lại con nhà giàu nữa, kiếm đâu ra. Bỏ phí thế! Bộ bà này không có tim chắc?

- Tao không rõ lắm, nhưng nghe anh tao nói hình như bà ấy sẽ không trở về nữa, muốn lấy chồng Tây thì phải, đi du học chỉ là cái cớ thôi.

- Bà ấy có đẹp không?

- Đẹp, đẹp tuyệt vời luôn.

- Ôi, cái thứ con gái như vậy ấy à, có đẹp như tiên, gặp phải tao là tao bỏ không tiếc. Việc gì mà phải buồn cơ chứ.

- Mày nói như bố con chó xồm ấy, mày là con gái nên mày nghĩ thế, chứ thử mày là con trai coi, chỉ sợ em lại chửi phát điên, phát khùng

lên mà vào Chợ Quán ở í à. Ờ mà hồi này mày nói bỏ ông anh tao bơ vợ vậy phí quá phải không, hay mày vớt ông ấy đi. Hi hi hi.

Trợn mắt nhìn cái mặt nhăn nhó, nhờ nhờ của Thảo, tôi nổi nóng:

- Này, này, vừa vừa, phải phải thôi nhe, tao chưa đến nỗi nào ể chồng ể vợ ra để mà phải làm hình nhân thế mạng cho ai đâu. Đẹp cái ông anh của mày lại. Mày đem về kho mắm hay làm gì thì làm. Về chỗ mày ngồi đi, đừng ở đây mà chọc giận tao.

Thấy tôi giận, Thảo tùm tùm cười đi về chỗ mình. Trước khi đi, nó còn quay đầu nói với lại một câu:

- Đừng nói trước mà bước không qua nhe cưng.

Đúng tôi giận Thảo, vì tôi nghĩ nó coi thường mình nên hai hôm nay tôi không thèm nói chuyện với nó. Thảo cũng không tìm tôi lúc tan trường nữa, nhưng mỗi khi nó trông thấy tôi là nó lại tùm tùm cười rồi bỏ đi,

Chiều nay cũng vậy, Thảo cũng không đến tìm tôi, nó biết tôi còn giận vì mặt tôi lúc nào cũng hầm hầm khi gặp nó, còn tôi thì đợi mọi người ra hết rồi mới rời lớp. Lững thững bước ra cổng, tôi ghé xe bán cóc ổi mua một gói me ngào đường, vừa đi vừa nhắm nháp. Một chuyến xe buýt vừa chạy qua “Ôi, trẻ chuyển xe này rồi...” tôi lẩm bẩm. Tới bến xe, đứng tựa lưng vào gốc cây, vừa thưởng thức gói me của mình, vừa nhìn những lá me bay lả tả trong cơn gió, đẹp làm sao. Đang mơ mộng, bỗng tôi nghe có tiếng gọi tên mình ở sau lưng, quay đầu lại, tôi giật bắn cả người. Phi đó, ông anh, người lính TQLC hào hùng lẫm liệt của nhỏ Thảo, đứng bên chiếc xe gắn máy Honda 100 phân khối màu đen, đang cười với tôi, vẫn nụ cười thật đẹp đó, nụ cười độc nhất của anh mà tôi thoáng nhìn thấy trong lần gặp gỡ đầu tiên. Tôi còn chưa hết bàng hoàng thì Phi đã đến sát bên tôi:

- Anh làm Kim giật mình hả?

Tôi lúng túng dấu gói me vào cặp sách:

- Dạ...

- Anh xin lỗi nhe. Sao hôm nay Kim về muộn thế?

- Dạ, tại Kim bị trễ chuyến xe.

Rồi tôi nhìn anh như muốn hỏi: “Còn anh sao lại lang thang ở đây?”. Có lẽ hiểu được ánh nhìn của tôi, anh nói đùa:

- Kim muốn hỏi tại sao anh ở đây phải không? Anh bấm độn biết hôm nay Minh Kim bị trễ xe nên anh đến đón, được chưa?

Tôi đỏ mặt bối rối vì câu nói đùa của anh hơn nữa cách cư xử của anh khác hẳn với lần gặp đầu tiên, ngọt ngào và vui vẻ, nên tôi, thường ngày vẫn nổi tiếng là một con bé ngổ ngáo, thế mà không hiểu sao hôm nay đứng trước anh, bao nhiêu sự dạn dĩ biến đi đâu cả, tôi lí nhí trong miệng:

- Dạ... Kim không dám, Kim về xe buýt được rồi.

Vừa lúc đó, tôi nhìn thấy xe buýt từ xa chạy tới, mừng quýnh, tôi vội vã cúi đầu chào anh:

- Xe tới rồi, chào anh, xin phép anh, Kim về. Anh bước gần tôi hơn:

- Mai anh phải trở về đơn vị rồi, anh mong sẽ lại được gặp Kim trong kỳ về phép tới, mình sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn, Kim nhé.

Không trả lời, tôi mỉm cười một nụ cười với anh, và xe tới, bước lên mà biết rằng ánh nhìn của anh vẫn đang gửi theo tôi. Đã có một chút gì sao xuyên trong tim của lần gặp gỡ này.

Hai tháng rồi tôi chưa gặp lại Phi, tôi và Thảo đã làm hoà với nhau. Một hôm Thảo đưa tôi lá thư:

- Cái này của mày đây.

- Cái gì vậy?

- Thư chứ cái gì, nhìn mà không biết à?

- Biết chứ, nhưng thư gì, của ai mới được cơ chứ?

Thảo cười:

- Thư tình, của mày chứ của ai. Ông Phi viết cho mày đó. Mở ra xem đi, cho tao đọc ké với.

Cầm lấy lá thư, trong lòng có chút bồi hồi,

xé phong bì, lấy lá thư ra, dấu ra sau lưng, tôi cười bảo Thảo:

- Nhìn cái mặt mày kìa, thơ tình của tao mà mày còn háo hức hơn cả chủ nhân của nó nữa, khỏi cho mày coi đi.

Thảo vênh mặt dọa dẫm:

-Không cho tao coi, lần sau có thơ, đừng hòng em mang đến cho chị nữa, chị dẫu ạ.

Tôi bật cười, mở lá thư ra:

- Được rồi, sợ mày luôn.

Hai đứa chúi đầu vào đọc:

“Minh Kim mến.

Hôm nay có chút thời gian rảnh, chợt nhớ tới cô bé có nụ cười e ấp, nụ cười dễ làm sao xuyên lòng người nên anh viết thư hỏi thăm em đây. Minh Kim vẫn khỏe chứ? Vẫn còn thích ăn quà vặt chứ? Nhưng không sao, làm con gái mà không ăn quà vặt đâu phải là con gái phải không Kim, hôm nào gặp lại em, em cho anh ăn thử cái món mà hôm ấy em ăn đó xem tại sao mà con gái lại mê quà vặt như vậy. Nói đùa Kim chút thôi, ở đây những hôm không phải đi hành quân, buồn lắm, ngồi nhìn mây bay mà nhớ về Saigon vô cùng, nhớ tới mái tóc buông lơ lửng những lá me vàng thấy dễ thương làm sao. Không biết ở Saigon có ai nhớ đến mình không? nhớ tới cái người mà mặt lấm lấm, lì lì như chì đổ lỗ ấy. Ước mong lần về phép tới sẽ được gặp lại Kim, người con gái có nụ cười làm anh khó quên. Vài hàng thăm Kim, chúc em và gia đình luôn vui, khỏe. Lê Anh Phi”

- Ông anh mày có cái tên khôn quá trời, ai gặp cũng phải gọi bằng anh hết.

Lá thư được gấp lại, Thảo phán:

- Ông anh tao viết thư cũng tình đấy nhì, nhưng thiếu mất mấy câu.

- Câu gì?

- Hôn em. Hôn em nhiều thiệt là nhiều.

- Vô duyên.

Tuy nói vậy nhưng trong đầu tôi đang

Thủy Quân Lục Chiến

nghĩ, nếu như Phi hôn tôi thật thì cảm giác của tôi sẽ như thế nào nhỉ, má tôi chợt nóng bừng lên và ...trái tim tôi hình như lại đập sai nhịp. May quá nhỏ Thảo không để ý.

Sau lá thư đầu tiên Phi viết cho tôi, tôi còn nhận thêm mấy lá thư nữa. Mấy lá sau này Thảo không còn đòi coi ké nữa:

- Thôi, trả lại sự riêng tư cho mày, mày khỏi phải nghe lời bàn “Mao Tôn Cương” của tao nữa, khoái chưa?

Đương nhiên là tôi khoái rồi và nhất là những lời ngọt ngào xa gần của Phi đã cho tôi hiểu là anh rất mến tôi. Và tôi cũng thấy mình đã bắt đầu nghĩ về anh. Thế rồi, thư anh gửi tôi mỗi lúc một nhiều hơn và lời lẽ trong thư cũng mặn mà hơn. Tôi đang có một giấc mơ thật đẹp.

&...&...&

Từ giảng đường bước ra, tôi ngược nhìn bầu trời. Saigon đang vào Thu, nhìn những tàn cây thay sắc lá, nhìn những đám mây trắng lãnh đăng trên cao, một chút gió hiu hiu chợt thoảng qua, tôi thấy lòng mình thanh thản lạ thường, nhẹ nhàng lạ thường, tôi tự cho phép trái tim mình có một chút thời gian để mơ mộng, để thưởng thức vẻ đẹp của đất trời, và lúc này tôi chợt nghĩ đến một người, tôi đã nghĩ đến Phi. Phải chi có anh bên cạnh thì khung trời thơ mộng của tôi sẽ đẹp biết bao nhiêu. Ồ, sao lâu quá rồi chưa thấy anh về phép. Qua lá thư gửi cho tôi, anh nói có chuyện muốn nói với tôi, tôi rất tò mò và sốt ruột không biết anh sẽ nói với tôi điều gì nhỉ? Còn đang miên man nghĩ về anh, chợt có tiếng gọi tên tôi ở bên kia đường, tôi nhìn sang, thì ra là anh Lộc, một người bạn của ông anh tôi. Lộc quành xe đến chỗ tôi:

- Kim đi học về à? Lên xe anh chở về cho.

- Cám ơn anh. Sao hôm nay anh rảnh thế, tự nhiên lại đòi chở em về? Nhưng thôi, hôm nay trời đẹp thế này em muốn lang thang một chút. Anh về trước đi.

- Thế thì anh cũng bắt chước Kim lang thang luôn.

- Không được, em chỉ muốn đi một mình thôi. Đi với anh, ai gặp lại tưởng anh là bồ của em, về mách anh em là bị ăn đòn chết luôn.

- Anh nghĩ anh Toàn sẽ không la em đâu khi biết em đi với anh, hơn nữa em đã lớn rồi, thì cũng có quyền có bồ chứ. Mà...anh là bồ em không được à?

Tôi vẫn biết trong đám bạn của anh Toàn, những người theo đuổi tôi, Lộc là người bám sát tôi nhất. Anh thường xuyên đến nhà tôi lấy cớ tìm anh tôi mà ngồi lại thật lâu, dù những hôm đó anh Toàn không có nhà. Biết rõ tình cảm của anh đối với tôi, nhưng tôi chỉ coi anh như một người anh, như anh mình thôi, không một chút rung động nào dành cho anh cả, vì thế khi nghe anh mở lời, tôi chỉ cười nhẹ:

- Làm sao mà anh là bồ em được, em còn con nít trên hà, em chả nghĩ đến chuyện ấy bây giờ đâu. Thôi anh về đi, để em lang thang một mình, em thích hơn.

- Kim...

- Anh về đi mà...

Còn đang giảng chuyện thì một chiếc xe hơi đậu sát ngay chỗ tôi và Lộc đứng. Phi từ trên xe bước xuống với một bộ mặt “hình sự”. Anh đến bên tôi:

- Thảo nó bị té xe, đang nằm trong nhà thương, em vào với nó đi.

Không cần biết tôi có nhận lời hay không, anh mở cửa xe, ôm ngang lưng tôi đẩy vào trong, xong quay sang Lộc:

- Xin lỗi, chúng tôi phải đi gấp.

Rồi anh bước vào xe và trước khi lái đi, anh còn nhoài người sang phía tôi, cử chỉ nhoài người của anh làm khuôn mặt chúng tôi như sát vào nhau, anh nhìn tôi với cặp mắt mê đắm làm trái tim tôi như tê dại, tôi ngồi cứng người trên ghế, sau đó anh mới lái xe đi, bỏ lại Lộc đứng ở lề đường với vẻ mặt ngẩn ngơ chả hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng tôi hiểu, cử chỉ

noài người cố ý chính là để cho Lộc thấy.

Xe chạy được một lúc Phi vẫn giữ khuôn mặt lăm lăm, li li như lần đầu gặp anh. Với giọng lo lắng, tôi nhìn anh và hỏi khẽ:

- Thảo té xe làm sao, có bị thương nặng lắm không anh?

Không trả lời câu hỏi của tôi, trái lại anh còn hầm hừ hỏi ngược lại:

- Thằng đó là thằng nào?

- Thằng nào là thằng nào? Anh nói ai cơ? Tôi hỏi lại.

- Thì cái thằng vừa mới đứng nói chuyện với em đó

- À, anh Lộc ấy à. Nhưng mà người ta có tên có tuổi đảng hoàng sao anh lại gọi là thằng này thằng nọ vậy, không lịch sự tí nào cả.

- Ai biết hắn tên là gì mà chả gọi bằng thằng. Ờ, mà sao tôi phải lịch sự với hắn? Hắn là gì của em mà em bênh dữ vậy?

- Phải là gì mới được phép bênh sao?

- Không phải cãi lý. Anh gằn giọng, hắn là gì của em?

Nghe giọng điệu này tôi biết ngay là anh chàng đang ghen, tự nhiên tôi thấy khoái trong lòng, tôi sẽ chọc thêm cho Phi ghen để đo xem tình cảm của Phi đối với tôi sâu đậm như thế nào. Tôi ồm ờ:

- Là gì nhỉ? Một người bạn, một người...

Tôi chưa kịp nói hết câu, Phi đã quẹo xe ngay vào lề đường và thắng kết lại. Tôi giật bản mình:

- Anh làm gì vậy?

Không trả lời, Phi đột ngột, chồm nhanh người sang bên, hai tay ôm lấy đầu tôi. Chưa kịp có một phản ứng nào tôi đã bị một nụ hôn mạnh như vũ bảo gấn chặt lấy môi mình. Tôi gấn như nghẹt thở, cả người tôi run lên. Một lúc sau, Phi buông tôi ra, anh nhìn tôi. Lúc đó nước mắt tôi tự nhiên trào xuống. Tôi cúi mặt, hai vai rung lên. Phi nhẹ nâng mặt tôi lên, lấy tay lau những giọt nước mắt vừa trào ra trên má, khẽ nói:

- Anh xin lỗi, đừng khóc nữa Kim.

Thấy tôi vẫn còn thút thít, không nói mà cũng không nhìn anh. Phi kéo nghiêng người tôi về phía anh, nhìn vào mặt, giọng nói đầy vẻ lo lắng:

- Em giận anh sao? Thật ra, anh không thể chịu đựng được khi thấy em thân mật với anh ta như vậy. Anh ta là ai mà lại đến trường đón em?

-

- Đừng giận anh nữa, nói cho anh biết đi. Kim, nhìn anh nè. Em có biết em làm anh buồn lắm hay không? Em nói chuyện với người con trai khác mà không nhớ tới anh sao?

- Nhưng...anh có là gì của em đâu mà anh bắt em phải nhớ tới anh, không cho em tiếp xúc với người con trai khác?

Tôi đã ngưng khóc và lúc này bản tính ngổ ngáo của tôi nổi dậy:

- Anh có bạn, cô Hiền đó, lại là bạn gái của anh, thì em cũng phải có bạn chứ, anh Lộc là bạn em, có gì đâu mà anh lại cáu với em: "Thằng này là thằng nào?" Anh coi thường bạn em tức là anh coi thường em. Em nghèo, em không giàu, không đẹp bằng Hiền nhưng em không chấp nhận ai coi thường em hết, nhất là người đó lại là anh!

Nói xong, tôi gạt tay Phi đang ôm vai tôi, định mở cửa xe bước xuống, nhưng Phi đã nhanh hơn, anh ôm bờ vai tôi lại và nhìn thẳng vào mắt tôi:

- Em ghen với Hiền?

Tôi lúng túng một giây nhưng rồi lấy lại bình tĩnh, tôi cao giọng:

- Ờ...Tại sao em phải ghen với Hiền, anh có yêu cô ấy hay là ai khác cũng đâu có mắc mớ gì tới em. Em bắt quá chỉ là bạn của em gái anh mà thôi, anh đâu là gì của em mà em phải ghen. Em...

Đang nói tôi chợt thấy nét mặt Phi như vui hẳn lên, anh cứ tùm tùm cười, tôi ngưng lại nhìn anh, mặt hơi cau lại:

- Anh cười cái gì vậy, bộ em nói không

Thủy Quân Lục Chiến

đúng sao?

Nụ cười vẫn không tắt trên khuôn mặt anh:

- Không, em nói đúng lắm, em không ghen, chỉ hơi một chút khó chịu khi em nghĩ anh vẫn còn có cảm tình với Hiên, nhưng cho dù em có ghen thì điều này cũng đúng thôi vì chúng tỏ là em yêu anh, cũng như anh ghen với Lộc vì anh yêu em.

Kéo mặt tôi cho sát gần mặt anh, nhìn tôi bằng cặp mắt say đắm, Phi tiếp giọng nhẹ như hơi thở:

- Minh Kim, em có biết anh yêu em không, yêu nhiều lắm.

Tôi chưa kịp nói gì thì anh kể sát môi mình vào môi tôi, một nụ hôn nhẹ nhàng, đầy nồng nàn, say đắm. Tôi nhắm mắt lại, không còn gì để nói, không gian như đặc quánh chỉ còn lại mình anh và tôi.

Từ sau lần gặp đó, tôi thấy đời đẹp quá, toàn màu hồng, Phi cam kết với tôi là Hiên chỉ còn là nhân vật trong dĩ vãng mà thôi, mà dĩ vãng đã qua rồi thì không thể trở lại. Với anh chỉ những gì có ở hiện tại mới cần trân quý và giữ gìn và tôi chính là hiện tại của anh. Từ đó, con bé hay mơ mộng như tôi luôn vẽ trong đầu những hình ảnh tưởng tượng về một tương lai thật đẹp bên người mình yêu.

&...&...&

- Kim vào đây anh bảo

- Có chuyện gì thế anh?

- Hình như em đang quen một người con trai phải không?

Tôi giật mình:

- Dạ...

- Có người gặp em với Thảo đi ăn kem với một người con trai ở Brodard. Anh ta là lính?

Không để tôi trả lời anh nói tiếp:

- Em đã lớn rồi, đã là sinh viên đại học rồi, có bạn trai là chuyện bình thường, nhưng anh chỉ nhắc em một điều, quen với lính, nhất là lính tác chiến, thì phải rất cẩn thận, mấy ông này nổi tiếng là đào hoa, bạt mạng lắm đấy. Em

nên coi chừng.

- Em nghĩ cũng tùy người thôi anh.

- Anh biết, nhưng vì em gái anh khờ khờ quá nên anh lo. Anh nhắc chừng em vậy thôi, phải suy nghĩ cho kỹ đừng để ân hận về sau.

Nghe anh Toàn nói, tôi nghĩ ngay đến Lộc, chắc anh chàng này lại lời ra, tiếng vào gì với anh tôi về Phi rồi, tôi thấy giận Lộc vô cùng:

- Con trai gì mà bẻm mép!

Tuy nhiên lời cảnh cáo của anh Toàn không phải là vô lý và thừa. Tôi đã quên mất là mình đã từng cự tuyệt Thảo khi nó bảo tôi “vớt anh của nó”: “Tao không muốn làm hình nhân thế mạng cho ai cả.” “Cô nào vô phúc vợ phải ông anh mà thì có nước mà điên thôi, tao thì tao sợ bị điên lắm...” Thế mà bây giờ tôi lại u mê gần như chấp nhận làm hình nhân cho Hiên. Một nụ hôn và một lời nói yêu tôi, đã đủ thuyết phục để tôi tin anh đến với tôi thật lòng chưa?

Anh Toàn nói cũng đúng, tôi phải suy nghĩ cho thật kỹ chứ không thể buông thả cho tình cảm đi lang thang như thế, hơn nữa là Hiên rất đẹp, “đẹp tuyệt vời” như lời tả của Thảo, Hiên đã đẹp như thế, thì làm sao Phi có thể quên dễ dàng đến với một con bé như tôi, sắc vóc chỉ trên trung bình một tí, gia đình lại không giàu sang, bề thế như gia đình Hiên. Làm sao tôi có thể giữ được chân anh, giữ được chân một người lính dù hào hoa phong nhã, gia đình giàu có được. “Hãy suy nghĩ cho kỹ đừng để ân hận về sau” Câu nói của anh Toàn đã đánh thức lý trí của tôi tỉnh dậy. Tôi phải sáng suốt để nhận đâu là việc nên làm và việc nên tránh, nhất là không được phép có ảo tưởng. Thế nhưng lý trí thì nói vậy, còn tình cảm thì sao. Tôi biết mình vẫn dồn niềm tin cho Phi, vẫn tin anh không phải là người tráo trở, đổi thay dễ dàng, vẫn yêu anh thật nhiều, vẫn không bao giờ muốn mất anh cả. Thế mới biết mãnh lực của tình yêu là như thế nào.

Vậy mà, cách đây một tháng, hôm đó sau khi tan học, Thảo rủ tôi đi mua vải may áo dài,

hai đứa lang thang trên đường Lê Lợi. Đi ngang tiệm sách Khai Trí, tôi vô tình nhìn vào và bắt gặp Phi đang đứng với một người con gái. Phi đang cười với cô ấy bằng nụ cười đẹp, quyến rũ của mình. Phải nói cô ấy là một người con gái rất đẹp, ăn mặc thời trang với chiếc áo pull màu đen hở cổ nổi bật trên chiếc váy serré màu đỏ bó sát người. Hai người bên nhau thật đẹp đôi. Tự nhiên tôi thấy miệng mình đắng nghét, chân tay như băng cứng, đầu óc như mê muội đi. Rồi một người đi ngang đụng phải tôi, tôi chột tỉnh lại. Lùi lại nấp ra sau tấm bảng quảng cáo, tôi lắc lắc cái đầu mong hình ảnh kia sẽ biến đi, nhưng không, nó vẫn còn đó. Nước mắt tôi ứa ra. Quay mình lại, tôi đi như chạy.

Kể từ hôm đó tôi trốn tránh Thảo bằng cách nghỉ học, không lên giảng đường nữa, mà mượn cours về chép lại. Dấu mình trong phòng, tôi nhớ đến câu nói của anh Toàn khuyến tôi và nhớ lúc hai anh em tranh luận, tôi đã quyết liệt bênh vực những người lính nói chung và Phi của tôi nói riêng. Tôi cố gắng thế nào cũng không đánh bật nổi cái ý nghĩ trong đầu anh tôi là những người lính tác chiến, sống bạt mạng trong cuộc đời cũng như trong tình yêu, tôi đừng chờ mong sự chung thủy nơi họ. Lúc đó, tôi cãi lại với anh:

- Lính cũng có người này, người khác. Phi sẽ không như họ, em tin anh ấy.

Bên vực Phi cho thật nhiều, để rồi cuối cùng cái tôi nhận được là hình ảnh Phi bên một người con gái khác. Còn gì chua xót cho bằng, tôi đã mất niềm tin nơi anh rồi. Phi ơi, sao lại thế hà Phi? Sao lại tàn nhẫn với em như vậy, trong khi em còn đang yêu anh thật nhiều. Tiếng hát của một nữ ca sĩ vang lên từ máy thu thanh của một nhà trong xóm, càng làm tim tôi như nát tan, vỡ vụn:

-“Trả lại cuộc tình từ khi mới quen. Từ khi biết tên, từ lúc yêu anh. Trả lại tình xưa từng đêm thiết tha. Mong ước bên đời trôi theo dĩ vãng.

Trả lại cuộc tình giờ đã nát tan. Vì bao đổi

gian, vì bước chân hoang. Giờ chỉ còn trong em bao đắng cay. Và tiếc cho một tình yêu lỡ làng...”

Một tháng trời trốn tránh không làm tôi bớt đau khổ, trái lại tôi càng nghĩ đến Phi nhiều hơn, nghĩ trong sự cay đắng, nghĩ trong sự xót xa cho bản thân mình. Biết trốn tránh không phải là giải pháp tốt nhất để quên, mà muốn quên được tôi cần phải đối diện với vấn đề của mình. Tôi quyết định đương đầu với nó, nếu gặp được Phi, tôi sẽ dứt khoát chia tay anh.

& & &

- Con khi mày đi đâu mà cả tháng nay tao và anh Phi tìm mày không gặp vậy. Mà sao trông mày hốc hác thế kia? Ốm hả?

Thảo trách tôi khi gặp tôi tại Thư Viện Quốc Gia. Tôi hồ hững trả lời:

- Ừ, tao đau

- Đau làm sao, trông mày xanh lăm, anh Phi mà thấy mày như vậy chắc là ảnh lo lắm đấy. Ờ, mà mày đi đâu tao đến nhà cũng không gặp mày. Anh Phi vừa nhờ tao đưa mày lá thư, mày đọc xong nhớ trả lời cho anh ấy nhe.

Tôi nhìn lá thư Thảo đưa một cách lãnh đạm:

- Dạo này tao bận lắm chắc không có thì giờ viết thư cho anh mày đâu, mày nói anh ấy đừng viết cho tao nữa. Thôi tao về đây.

Nói xong tôi quay lưng bỏ đi. Thảo ngăn ngõ, một lúc sau đuổi theo, nắm tay tôi kéo lại:

- Mày sao vậy, có chuyện gì xảy đến với mày, nói tao nghe đi. Tao thấy mày lạ lắm. Sao mày không nhận thư của anh ấy.

Tôi nhếch mép cười đau khổ:

- Nhận để làm gì? Mà thôi không có gì đâu, mày về đi. Tao đang bận, để khi khác sẽ nói chuyện với mày.

Vừa lúc đó một chiếc taxi trở tới, tôi vẫy xe và vội vã bước lên. Thảo bước theo tôi, nó ném lá thư vào xe rồi quay mình chạy đi, bỏ mặc tôi với lá thư của Phi. Về đến nhà, vào buồng đóng cửa lại, tôi nằm vật xuống giường, nhắm

Thủy Quân Lục Chiến

mắt lại:

Hơn một tháng trốn tránh để không phải nghe nói về Phi từ Thảo, cũng như không nhận những lá thư của anh, tôi đã sống quay quắt trong đau khổ chỉ vì tôi tin Phi yêu tôi, anh đã quên Hiên. Bây giờ sự việc xảy ra thật bất ngờ và đau đớn cho tôi. Tôi đành tự bắt mình phải quên Phi đi, Phi không phải là người dành cho tôi, chỉ có Hiên mới xứng đáng với anh thôi. Phải quên Phi, cố mà quên anh. Trời ơi, tôi làm không được. Tôi vẫn còn yêu anh, yêu nhiều lắm Phi ơi. Hôm nay gặp Thảo tôi lại trốn chạy, tôi không muốn Thảo biết là tôi đã thấy Phi trở lại bên Hiên. Có ích gì khi tôi đã quyết định rút lui.

Nước mắt lại đong đây, ngối đây, với tay lấy cái túi xách, tôi rút lá thư của Phi ra để trên giường. Ngồi nhìn lá thư một lúc không biết mình có nên mở ra xem hay không. Cuối cùng tôi quyết định, và lá thư được mở ra:

-“Minh Kim yêu của anh.

Một tháng nay không gặp em, anh như phát điên lên, em ở đâu vậy? Thảo đi kiếm em hoài mà không gặp. Anh biết em giận anh, khi em bắt gặp anh đi với Hiên. Nhưng Kim ơi, chuyện không phải như vậy. Hiên từ Pháp về để ký giấy bán nhà, gặp lại anh, cô rủ anh đi mua mấy quyển sách, lúc đang lựa sách anh thoáng nhìn thấy ai giống như em, anh còn đang ngỡ ngợ. Đến lúc chạy ra tìm thì em đã biến đâu mất rồi. Anh và Hiên có đi kiếm em nhưng cũng không thấy. Anh cứ hy vọng người đó không phải là em, đến khi Thảo viết thư báo cho anh là em nghỉ học cả tháng, đến nhà tìm không có em, thì anh biết anh đã không nhìn lầm. Kim ơi, Hiên đã có chồng và có con rồi, giữa anh và Hiên giờ đơn thuần chỉ còn là tình bạn mà thôi. Người anh yêu là em, là Minh Kim của anh, em có biết không? Anh chỉ yêu em thôi.

Kim ơi, anh nhớ em quá, đã nhiều đêm

anh nghĩ về em, nghĩ về người con gái có nụ cười e ấp mà anh không thể quên, một tháng không gặp em, anh đã nghĩ không lẽ em lại bỏ anh giống như Hiên ngày xưa sao? Hiên bỏ anh, anh đã từng đau khổ nhưng không đau khổ bằng, day dứt bằng ý nghĩ em xa anh. Hiên đẹp thật nhưng Hiên khác em, cô ấy không có chiều sâu. Đúng, em không đẹp bằng Hiên nhưng ở em, anh tìm được những gì anh muốn tìm, những cái ấy đã nắm giữ tâm hồn anh, nó làm anh luôn nhớ đến em. Nhớ đến em cả những lúc em hiền dịu, e ấp cũng như những lúc em tức giận cãi lý với anh. Đã đến lúc anh phải quyết định, anh sẽ không để em rời xa anh nữa.

Minh Kim ơi, anh đã không thể thiếu em được nữa rồi. Em đừng bỏ anh nhé Kim. Cuối tháng này anh được về phép một tuần, anh sẽ đưa mẹ đến nói chuyện với mẹ em để em về làm vợ anh trước khi anh được chuyển ra Đà Nẵng. Chờ anh nhé cô vợ yêu của anh. Anh nhớ em lắm. Hôn em thật nhiều. Lê Anh Phi”

Thật ngỡ ngàng khi đọc lá thư này của anh, thì ra anh đã biết tôi trốn tránh anh vì quá ghen, vì nghĩ lắm, hiểu lắm anh. Anh vẫn xứng đáng với niềm tin của tôi. Ôm lá thư áp vào ngực, nước mắt tôi rơi lã chã. Phi ơi, em xin lỗi anh. Một lúc sau, tôi đứng bật dậy, chạy xuống nhà gọi to:

- Mẹ ơi, anh Toàn ơi.

Mẹ tôi từ trong bếp hốt hoảng chạy ra và anh Toàn đang ngồi đọc báo cũng đứng bật dậy:

- Cái gì, cái gì thế.

Không để mẹ tôi kịp lấy lại tinh thần vì tiếng kêu hốt hoảng của mình, tôi chạy đến ôm lấy mẹ, quơ quơ lá thư:

- Mẹ đọc đi nè, anh Toàn đọc đi nè. Con vui quá mẹ ơi.

Miệng nói vui mà nước mắt tôi cứ chảy ròng ròng. Đọc xong lá thư, mẹ tươi hẳn nét

mặt, ôm đầu tôi vào lòng:

- Cuối cùng thì con gái mẹ cũng có hạnh phúc rồi

Còn anh Toàn thì không nói gì chỉ xoa đầu tôi rồi cười.

&...&...&

Thế là tôi lấy chồng. Đám cưới chúng tôi tổ chức thật đơn giản, dù gia đình Phi rất giàu, nhưng cả Phi và tôi đều không muốn làm rình rang. Tôi đã theo chồng ra Đà Nẵng. Cuối năm đó Thảo cũng lập gia đình. Chồng Thảo làm cho Usaid. Hai vợ chồng Thảo lấy nhau sau tôi vài tháng mà tới giờ vẫn chưa có con, còn tôi thì sanh cho Phi một đứa con trai kháu khỉnh. Cuối năm đó, mẹ tôi mất, tôi vào Saigon đưa đám mẹ. Anh Toàn làm trong bộ Thông Tin, có nói với tôi một câu:

- Em nên nói với Phi đưa mẹ con em vào Saigon đi. Ở ngoài đó có mình em, Phi lại không có nhà thường xuyên, có hai mẹ con sống sẽ rất bất tiện.

Tôi cười:

- Không sao đâu anh. Thuyền theo lái, gái theo chồng. Dù Phi ít có nhà nhưng cứ nghĩ là mình được ở gần chồng là em vui rồi, anh đừng lo. Khi nào cần đến anh, em sẽ réo anh mà, cứ yên tâm đi, anh hai à.

Vào năm 1972, chiến cuộc càng ngày càng sôi động. Phi vắng nhà thường xuyên hơn, anh phải theo đơn vị đi hành quân liên miên, mỗi lần anh đi là một lần tôi mất ăn mất ngủ. Ngồi ôm con, ru con ngủ, nhìn những đốm hỏa châu lập lòe trong đêm tối, tôi nhớ chồng thật nhiều, tôi lo cho anh, hàng ngày, hằng đêm, tôi luôn cầu nguyện ơn trên bao bọc, chở che cho anh thoát khỏi những hiểm nguy quanh mình. Phi cũng như tôi, dù bận chiến đấu bảo vệ tổ quốc nhưng Phi cũng vẫn luôn lo lắng cho mẹ con tôi, nhất là khi anh thấy tình hình trở nên bất ổn, những trận chiến khốc liệt càng ngày càng gia tăng. Tuy vậy cuộc sống chúng tôi vẫn cứ thế trôi qua.

Rồi một hôm vào gần cuối tháng 2/1975, tôi thấy anh đột ngột trở về nhà vào đêm khuya, bộ đồ lính tác chiến còn bám đầy cát bụi, anh bảo tôi:

- Em thu xếp những thứ cần thiết mang theo, những thứ nhẹ thôi, còn bỏ tất cả lại. Sáng mai anh đưa em và con ra phi trường vào Saigon ở với vợ chồng Thảo. Anh đã lo liệu tất cả rồi. Vào trong đó nhớ phải giữ gìn sức khỏe cho em, cho thằng cu và cho bé Phi Phượng của anh trong bụng em nữa nghe không. Vừa nói anh vừa lấy tay xoa xoa cái bụng của tôi, bé Phượng của bố phải ngoan, đừng quấy mẹ nhiều nghe con?

Giữ tay anh trên bụng của mình, tôi ngắt lời anh:

- Tại sao phải đi hả anh?

- Nghe lời anh đi, đừng hỏi anh tại sao.

Nói xong anh hối tôi vào thu xếp đồ đạc, còn anh thì vào buồng trong. Theo chân anh, vào đến nơi, tôi thấy anh ngồi xuống cạnh con, ngồi nhìn con ngủ một lúc rồi cúi xuống hôn lên má thằng bé. Cu cậu cựa quậy, ú ớ vài tiếng rồi lại tiếp tục ngủ. Tôi đứng nhìn hai cha con anh rồi quay nhìn chung quanh, tôi không biết mình nên lấy gì, bỏ cái gì, vì tất cả đều là những vật kỷ niệm của hai đứa từ ngày đầu về sống với nhau, từ những vật to lớn như giường tủ, bàn ghế, đến những vật nhỏ mọn như đồ trang trí trong nhà, cặp mắt tôi bắt đầu thấy cay cay. Thấy tôi đứng lặng ở giữa phòng. Phi đi lại đằng sau lưng, ôm tôi trong vòng tay nồng ấm còn vương những bụi đường:

- Kim ơi, không còn thời gian nữa đâu, sáng mai em và các con phải vào Saigon thôi, anh nhờ mãi, Minh ở trong phi đoàn nó mới dành được chỗ này cho mẹ con em. Xa em trong tình trạng em bụng mang dạ chứa như thế này, anh đâu yên lòng, nhưng nếu em không đi sẽ không bao giờ còn dịp đi nữa. Nghe lời anh xếp hành lý đi, anh sẽ phụ em, chúng mình cùng làm, Kim nhé.

Tôi quay mình lại ôm chặt lưng chồng, rúc đầu vào phiến ngực vững chãi của Phi và nước mắt cứ tuôn chảy:

- Phi ơi, em yêu anh, em không muốn xa anh đâu, xa anh chắc em chết mất, em sẽ nhớ anh lắm Phi à. Sao anh không đi cùng mấy mẹ con em vào Saigon.

Phi nâng khuôn mặt của tôi lên, anh cúi xuống hôn lên cặp mắt đầy lệ của vợ, thì thầm:

- Anh cũng yêu em và các con lắm, anh cũng sẽ nhớ và không muốn xa mẹ con em đâu, nhưng anh là một người lính, anh không thể bỏ đơn vị, bỏ bạn bè trong lúc dầu sôi, lửa bỏng như thế này. Anh cũng sẽ vào Saigon, nhưng không phải bây giờ. Hiểu cho anh không Kim, thôi bây giờ chúng mình thu xếp hành lý nhé em.

Đêm nay, cả hai chúng tôi đều không ngủ được. Dù nằm trong vòng tay ấm áp của chồng, tôi vẫn trải qua một đêm thật buồn

& & &

Sau khi nghe tin chính phủ Hoa Kỳ từ chối viện trợ 300 triệu Mỹ kim cho Việt Nam, thì tình hình chiến sự tại miền Nam Việt Nam rơi vào hoàn cảnh ngặt nghèo, vì sự thiếu thốn tiếp liệu về quân sự cũng như về kinh tế, trong khi đó quân đội VNCH còn phải đương đầu với bọn CSBV, bọn này được tập đoàn CS quốc tế tiếp tế hùng hậu, đầy đủ. Một sự chiến đấu chênh lệch như vậy giữa hai lực lượng quân đội đương nhiên đã đem đến sự triệt thoái không thể không xảy ra của hai Quân Đoàn I và II. Một điều đáng nói ở đây là tính nhân bản của quân đội VNCH, dù trong cuộc rút lui phải bảo toàn lực lượng nhưng những người lính của miền Nam VN vẫn không quên giúp đỡ dân chúng rút theo mình. Chính vì sự nhân bản này mà quân đội VNCH càng bị thiệt hại nặng nề hơn.

Vào Saigon đã hơn nửa tháng rồi, tin tức của Phi vẫn biệt tăm, nhưng tin về những cuộc chiến giữa quân ta và quân địch, tôi thấy

tràn lan trên các mặt báo, trên các phương tiện truyền thông. Rồi tin Đà Nẵng thất thủ, tin các lữ đoàn, tiểu đoàn rút vào miền Nam, quân số bị thiệt hại trầm trọng, nghe tới đây thì toàn thân tôi lạnh toát. Tôi không biết phải hỏi thăm ai để biết về anh, hay đi đâu để tìm anh. Lòng tôi rối bời, tôi nhớ Phi nhiều lắm, lo cho Phi nhiều lắm. Chỉ biết cầu nguyện và cầu nguyện cho anh mà thôi. Thế rồi chuyện gì đến đã đến, người Hạ Sĩ tên Hi mà Phi thường nhờ ông ta khi liên lạc với tôi bất ngờ xuất hiện. Trong tay Hạ Sĩ Hi là một gói giấy nhỏ. Nhìn tôi, cặp mắt ông thật buồn, ông run run đưa gói giấy cho tôi:

- Đây là cái ví và những gì còn lại trong đó của Trung Úy Phi. Trung Úy bị thương rất nặng và đã... đi rồi. Chúng tôi đã để...

Không kịp nghe hết câu nói của Hạ Sĩ Hi, tôi thấy trời đất như quay cuồng, rồi một màn đen kịt bủa vây. Tôi đã không còn biết gì hết nữa.

Tôi theo chân vợ chồng Thảo đến nhà Vĩnh Biệt để nhận xác chồng. Trước khi vào gặp Phi, tôi đã tự hứa với lòng, sẽ thật can đảm, thật tỉnh táo, sẽ không ngất đi nữa để gặp anh, gặp người chồng yêu quý của tôi, dù anh có như thế nào và cuối cùng tôi đã thấy anh, đã thấy Phi của tôi. Phi nằm đấy, cặp mắt nhắm lại, nét mặt anh thật thanh thản, nếu không có miếng băng đầy máu quấn ở quanh bụng thì tôi sẽ nghĩ là anh đang ngủ. Tôi tưởng tôi sẽ lại ngất đi nhưng không, tôi vẫn tỉnh táo, không những vậy tôi còn lại gần ôm lấy anh, hôn lên cặp môi giá lạnh của anh và nắm bàn tay anh trong tay tôi, bàn tay mà ngày nào anh đã từng dùng nó để vuốt mái tóc tôi, thế mà bây giờ anh nằm đây bất động như thế này:

-“Phi ơi, sao tay anh lại lạnh giá như thế này, sao anh lại nằm im lìm như thế này. Sao anh không nói gì với em hết vậy hả Phi. Phi ơi, tại sao anh lại bỏ em mà đi như vậy Phi. Chúng mình còn yêu nhau lắm mà. Phi ơi, hãy dậy đi, dậy mà nhìn em này, mà nghe em nói này. Phi

oi. Sao người anh lại lạnh quá như thế này, sao bờ môi anh không còn nóng ấm hơi thở nồng nàn mùi thuốc lá nữa hả anh. Em sẽ hôn Phi mãi mãi cho đến khi môi anh ấm lại nghe anh. Phi ơi, Phi của em ơi, em yêu Phi lắm, Phi có biết không. Phi nói em vào Saigon chờ anh, em chờ anh, em đợi anh mỗi mòn, mà sao bây giờ gặp nhau rồi, sao anh lại cứ ngủ mãi như vậy, dậy đi anh, đừng bỏ em như thế này, đừng bỏ con như thế này. Em phải làm sao đây? Phi ơi, Phi ơi”.

Tôi đã tha thiết kêu, đã tha thiết gọi nhưng Phi vẫn không trả lời tôi, không bao giờ anh còn trả lời tôi được nữa. Cả người anh đã lạnh, bờ môi anh đã lạnh, bàn tay anh cũng đã lạnh rồi. Phi ơi, rồi đây, sau khi vĩnh viễn rời xa anh, em biết tâm hồn mình rồi cũng sẽ lạnh lẽo như thân thể anh, như bờ môi anh, như bàn tay anh bây giờ, vì em đã mất anh rồi, không còn người sưởi ấm trái tim em nữa, Phi ơi, không có anh bên cạnh sao tự dưng em thấy lạnh, em lạnh quá Phi ơi. Vòng tay anh đâu rồi, bờ môi anh đâu rồi? Anh đâu rồi, về với em đi, Phi ơi, Phi ơi....

Thế là hết, tôi đã mất Phi rồi, mất thật rồi.

Vào những ngày của Tháng Ba, khi tình hình chiến sự càng ngày càng khốc liệt hơn tại miền Nam, thì các cơ quan của Hoa kỳ đã bắt đầu rút ra khỏi VN.

Nhờ vào quen biết và sự giúp đỡ của vị giám đốc nơi Trí, chồng Thảo làm việc, đầu tháng 4/1975, tôi ôm cái bụng bầu cùng Minh Phương, con trai tôi, theo chân vợ chồng Thảo lên máy bay qua Mỹ. Ngồi trên máy bay nhìn xuống qua khung cửa nhỏ, nước mắt tôi cứ âm thầm chảy và qua làn nước mắt tôi thấy hình như Phi của tôi đó, trong bộ quân phục TQLC còn vương mầu khói lửa, súng khoác trên vai và chiếc mũ sắt trên đầu, đang dơ tay lên vẫy tôi. Tôi thầm thì nho nhỏ: “Phi ơi, vĩnh biệt Việt Nam, vĩnh biệt Saigon, vĩnh biệt Phi của em, Phi ơi, em nhớ anh lắm, Phi ơi.”

&...&...&

Một vòng tay ôm lấy vai tôi, và cái đầu của Phi Phượng cúi đụng vào đầu tôi, con đưa tay gỡ tấm hình của Phi trong tay tôi, để lại vào chỗ cũ:

- Mẹ mà cứ nhớ bố kiểu này rồi sẽ ốm mất thôi. Mẹ ốm ai trông bé Jémy cho con đi làm. Bố ở trên trời biết được cũng sẽ không vui đâu. Mẹ con mình nên để cho bố và Jack được thanh thản trong vùng trời thênh thang của họ, mẹ nhìn xem vùng trời đó của họ đẹp lắm mẹ ạ

Cùng nhìn lên bầu trời, những sợi mây giăng giăng, đan trắng một khung trời xanh, đẹp vô cùng, và chúng tôi cùng như đang nhìn thấy trong những vầng mây ẩn hiện, hình như là Phi đó, Jack đó họ, đang cười với chúng tôi. Tôi mỉm cười với ánh mắt long lanh giọt lệ, đập nhẹ nhẹ lên bàn tay con, đang ôm bờ vai tôi, tôi thì thầm:

- Con nói đúng, vùng trời thênh thang đó của họ quá đẹp, phải không con?

Tường Thúy

Tucson - Az - 2017

** Bài hát: *Trả Lại Cuộc Tình Lỡ*, nhạc Nguyễn Hà

Đến nhà bạn gái chơi, một phụ nữ ngạc nhiên:

- Tôi không biết chị còn có một đứa con nữa đấy nhé. Trông nó kháu khỉnh quá nhỉ!

Mà nó giống bố nó như đúc ấy!

- Chị nói là nó giống chồng tôi?

- Tất nhiên.

- Không phải đâu, đó là con cô hàng xóm nhà tôi đây chứ!

- !?!